

WILLIAM COWPER.

1731—1800.

WERKEN.

Gedichten: The Task. — John Gilpin. —

On the Receipt of my Mother's Picture. — The Castaway, enz.

Deze groote volksdichter, een der uitstekendste Engelsche briefstellers, werd op Great-Berkhamsteadrectory, in 't graafschap Hertford, uit een adellijk geslacht geboren. Op zijn zesde jaar verloor hij zijne moeder, wier liefde hem, zijn geheele leven door, even helder voor den geest bleef.

De treurende William werd hierop naar eene kostschool gezonden, waar hij slechts twee jaar vertoefde, dewijl de plagerijen en mishandelingen van een zijner makkers den vreesachtigen en naar huis verlangenden knaap den dood zouden hebben aangedaan.

Na nog zeven jaar aan de Westminster school te hebben doorgebracht, werd hij als klerk op een notariskantoor geplaatst, doch van de studie der wet kwam er weinig; liever voerde hij guitenstukjes uit, of vervaardigde boertige versjes, terwijl hij zich tevens verbond, om aan eenige uitgevers bijdragen voor tijdschriften te leveren. Maar er stonden hem benaauwde dagen te wachten.

Twee en dertig jaar oud zijnde, verloor hij zijn vader, en ofschoon deze hem eenig vermogen naliet, was hij toch zonder bestaan. Door den invloed van zijn oom, werd hem eene winstgevende betrekking als geheimschrijver van 't Huis der Lords aan de hand gedaan, doch de vrees om voor de balie van genoemd Huis te moeten verschijnen, deed hem verzoeken, als schrijver bij een der nieuwsbladen geplaatst te worden. Hiertoe moest hij een examen ondergaan, en de angst, dien hij er over uitstond, stortte hem in eene namelooze ellende. Eene sombere zwaarmoedigheid maakte zich van hem meester, en hij peinsde zoo lang over de gewaande, en schijnbaar vergrootende moei-

jelikheden van zijn toestand — totdat hij het gebruik zijner rede verloor. Nu beproefde hij door zelfmoord een einde aan zijn leven te maken, doch het pennemes, waarmede hij dit voornemen wilde ten uitvoer brengen, brak, gelijk daarna de strop. Men vond hem bewegingloos op den grond liggen, en bragt hem naar het krankzinnigengesticht.

Hier kwam Cowper tot rust; herstelde, en besloot zich aan de wereld te onttrekken. Een gedeelte van zijn vermogen was hem nog overgebleven en dit, niet weinig vermeerderd door bijdragen van verscheidene medelijdende vrienden, stelde hem in staat naar Huntingdon, in de nabijheid van Cambridge, te gaan, waar hij bij den geestelijke Urwin, als lid van 't huisgezin werd opgenomen. Na Urwin's dood bleef hij bij diens weduwe wonen, en al het genot smaken, dat wederkerige trouw en vriendschap op 't levenspad strooijen.

Omstandigheden deden beiden Huntingdon verlaten, om eene woning nabij Olney, in 't graafschap Buckingham, te betrekken; maar niet lang waren zij daar, of de wolken der zwaarmoedigheid beneveldn zijn brein weder zoodanig, dat hij in volslagen waanzin verviel. Twee jaar lang bragt hij in dien rampzaligen toestand door, eer hij weder herstelde.

Deze gelukkige verandering had hij voornamelijk te danken aan de komst van eene andere weduwe, Lady Austen, die door hare gesprekken den somberen gloed van Cowpers brein wist te bekoelen, en hem aanspoorde de gestaakte briefwisseling met zijne vrienden te hervatten. Zij verhaalde hem de kluchtige geschiedenis van *John Gilpin*, die hij terstond op rijm bragt, en gaf tevens aanleiding, dat hij een grootergedicht, *The Task*, een zijner beste stukken, ondernam.

De invloed, dien deze nieuwe vriendin op Cowper verkreeg, werkte ten hoogste onaangenaam op Mrs. Urwin, die dan ook oorzaak was, dat zij vertrok. Naauwelijks echter miste hij haar bijzijn, of de vlagen van zwaarmoedigheid kwamen weder, doch zonder zijn dichtgeest aan banden te leggen, noch hem te beletten zijne geestigheid, zijn vernuft, zijne luim als naar willekeur te laten spelen.

Een bezoek bij Lady Austen gaf wederom afleiding, en toen hem bovendien door de kroon eene jaarwedde van 300 p. St. was toegestaan, schepte hij weder eenigen tijd adem.

Toen Mrs. Urwin was overleden, kon hij onmogelijk gelooven, dat zijne geliefde vriendin dood was. Men bragt hem bij 't lijk, en toen hij dit gezien had, wierp hij zich in een hoek van de kamer, onder de hevigste uitdrukkingen van smart; bedaarde — en nimmer heeft men haar naam meer van zijne lippen vernomen.

Drie jaar sleepte hij nu nog een ellendig bestaan rond; zijne sombere denkbeelden trokken voor het oog zijner ziel een scheidsmuur op, die zich tusschen hem en den Hemel plaatste. Dat zijn dichterlijk genie in dezen maalstroom van beangstingen niet te gronde ging, bewees hij in zijn trefvend gedicht, *The Castaway*.

Hij was vijf en zestig jaar oud, toen de dood een einde maakte aan zijne ingebeelde rampen en zijn vreeselijk lijden.

WALTER SCOTT.

1771—1832.

WERKEN.

Gedichten: Lay of the last Minstrel. —

Marmion. — The Lady of the Lake. — The Field of Waterloo.

Romans: Waverley. — The Heart of Mid-Lothian. — The Antiquary. —
Ivanhoe. — Rob Roy. — The Fortunes of Nigel, enz.

Scott werd te Edinburg geboren. Eene zwakke gezondheid en eene verlamming aan den rechter voet, ontstaan door dat zijne min hem had laten vallen, waren oorzaak, dat zijne ouders hem naar de landelijke woning zijner grootouders zonden, om door de frissche buitenlucht zijne krachten te doen herstellen.

Reeds vroegtijdig openbaarde zich bij den sukkelenden knaap een buitengewoon dichtvermogen — nog heeft men